A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. július 20.*

„Európai uniós védjegy — Törlési eljárás — A SUEDTIROL európai uniós szóvédjegy — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja — Feltétlen kizáró ok — Földrajzi származásra utaló jelzés — Leíró jelleg”

A T-11/15. sz. ügyben,

az **Internet Consulting GmbH** (székhelye: Brunico [Olaszország], képviselik: L. Miori és A. Bertella ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Schifko, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési nagytanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Olaszország) (képviseli: C. Volkmann ügyvéd)

beavatkozó fél,

az EUIPO fellebbezési nagytanácsának a Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige és az Internet Consulting közötti törlési eljárással kapcsolatban 2014. október 10-én hozott határozata (R 574/2013-G. sz. ügy) hatályon kívül helyezése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: M. Prek (előadó) elnök, I. Labucka és V. Kreuschitz bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2015. január 9-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2015. június 19-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2015. június 8-án benyújtott válaszbeadványára,

* Az eljárás nyelve: német

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz lezárultáról való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, a Törvényszék úgy határozott, hogy az eljárási szabályzata 106. cikke (3) bekezdésének alapján a kereset elbírálására a szóbeli szakasz mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2002. augusztus 19-én a felperes, az Internet Consulting GmbH európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; helyébe lépett: a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL 2009. L 78., 1. o.]) alapján.

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a SUEDTIROL szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 35., 39. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében tették, az egyes osztályoknak megfelelő alábbi leírással:

– 35. osztály: „Kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció, irodai munkák”;

– 39. osztály: „Áruk csomagolása és raktározása”;

– 42. osztály: „Tudományos és műszaki szolgáltatások, valamint az idetartozó tervezői és kutatói tevékenység; ipari elemző és kutató szolgáltatások; számítástechnikai hardver és szoftver tervezés és fejlesztés; jogi szolgáltatások”.

4 Az európai uniós védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2003. november 24-i 83/2003. számában hirdették meg. A védjegyet 2011. december 16-án 2826931. számon lajstromozták.

5 2012. január 3-án a beavatkozó fél, a Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Bolzano-Alto Adige autonóm megye, Olaszország) kérte a vitatott védjegy törlését, az annak árujegyzékébe tartozó összes szolgáltatás tekintetében. Kérelmét a 207/2009 rendeletnek – az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjával együttesen értelmezett – 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjára alapította, mivel szerinte a vitatott védjegy földrajzi származásra utaló jelzésnek minősül, amely az Észak-Olaszországban található Trentin-Alto-Adige/Dél-Tirol autonóm régiót (a továbbiakban: dél-tiroli régiót) jelöli.

6 2013. február 15-i határozatával a törlési osztály elutasította a vitatott védjegy törlése iránti kérelmet.

7 A beavatkozó fél e határozattal szemben fellebbezést terjesztett elő a 207/2009 rendelet 58. és azt követő cikkei alapján.

8 2014. április 3-án az első fellebbezési tanács az ügyet a fellebbezési nagytanács elé utalta.

9 2014. október 10-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési nagytanács helyt adott a beavatkozó fél fellebbezésének és a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján törölte a vitatott védjegyet, azzal az indokkal, hogy azt ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése rendelkezéseinek megsértésével lajstromozták.

10 Közelebbről, a törlési kérelem elfogadhatóságát illetően, a fellebbezési nagytanács úgy vélekedett, hogy az említett kérelem elfogadható, mivel a 207/2009 rendelet 56. cikke (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy bármely természetes vagy jogi személy benyújthat ilyen kérelmet, és a jogi személy fogalma magában foglalja az olyan közjogi jogi személyeket is, mint a beavatkozó fél.

11 A törlési kérelem érdemi vizsgálatát illetően a fellebbezési nagytanács többek között kiemelte, hogy:

– a „südtirol” kifejezés német nyelven Olaszország legészakibb és egyik leggazdagabb megyéjének szokásos megnevezése, amelynek autonóm jogállását az olasz alkotmány elismeri;

– mivel e régió létezése az érintett közönség által ismert tény, amely közönségnek mindenképpen részét képezik az olasz fogyasztók és az Európai Unió németül beszélő fogyasztói, akik tudnak a dél-tiroli régió létezéséről, a vitatott védjegyet olyannak lehet tekinteni, mint amely az említett közönség számára azon szolgáltatások földrajzi származására utal, amelyekre vonatkozik;

– mivel a szolgáltatások földrajzi származása a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében azok egyik jellemzőjét képezi, a „suedtirol” kifejezést földrajzi származásra utaló jelzésnek kell tekinteni, amelyet a közérdekre tekintettel oltalomban kell részesíteni,

– a jelölt szolgáltatások nem rendelkeznek olyan egyéb, különös jellemzőkkel, amelyek alapján a fogyasztók a „südtirol” jelzőt ne azok földrajzi származásához társítanák gondolatban;

– a kereskedelmi ügyleteket és a kereskedelmi adminisztrációt, az irodai munkákat, az áruk csomagolását és raktározását, a tudományos és műszaki szolgáltatásokat, az ipari elemző és kutató szolgáltatásokat, a számítástechnikai hardver és szoftver tervezést és fejlesztést, valamint a jogi szolgáltatásokat, amikor azokat a vitatott védjegy neve alatt nyújtják, az érintett fogyasztó úgy fogja felfogni, mint a dél-tiroli régióból származókat, tehát mint az e régióban nyújtott vagy mint az e régióban működő vállalkozások által kínált szolgáltatásokat;

– az a tény, hogy a dél-tiroli régióban működő vállalkozások jelentős része használja a cégnevében a „südtirol” vagy „suedtirol” kifejezést, azt erősíti meg, hogy e kifejezés földrajzi származásra utaló jelzésnek minősül.

A felek kérelmei

12 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül vagy legalább változtassa meg a megtámadott határozatot úgy, hogy annak eredményeként a vitatott védjegy törlése iránti kérelem mindenképpen elutasításra kerüljön;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

13 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

14 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

15 Keresetének alátámasztásaként a felperes két jogalapra, egyrészt a 207/2009 rendelet 5. és 56. cikkének megsértésére, illetve téves alkalmazására, másrészt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának, valamint 12. és 52. cikkének megsértésére, illetve téves alkalmazására hivatkozik.

A 207/2009 rendelet 5. és 56. cikkének megsértésére, illetve téves alkalmazására alapított, első jogalapról

16 A felperes úgy véli, hogy a 207/2009 rendelet 5. és 56. cikkének együttes értelmezéséből az következik, hogy a beavatkozó fél, amely egy közjogi személy, nem rendelkezett törlési kérelem benyújtására vonatkozó eljárási jogosultsággal. Mivel a 207/2009 rendelet 5. cikke, amely arra vonatkozik, hogy ki lehet európai uniós védjegy jogosultja, közvetlenül a „bármely természetes vagy jogi személy" fordulat után kifejezetten megemlíti „a közjogi szervezeteket [helyesen: közjogi személyeket]" is, az a tény, hogy ugyanezen rendelet 56. cikke csupán természetes vagy jogi személyeket említ, szerinte kizárja annak a lehetőségét, hogy közjogi személyek törlési kérelmet nyújthassanak be.

17 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

18 A 207/2009 rendelet 5. cikke tartalmazza azon személyek körének általános meghatározását, akik vagy amelyek európai uniós védjegyek jogosultjai lehetnek. Pontosítja, hogy „[európai uniós] védjegyoltalom jogosultja lehet bármely természetes vagy jogi személy, a közjogi szervezeteket [helyesen: közjogi személyeket] is ideértve".

19 Ebből következik, hogy az e rendelkezésben a jogi személyek egyik lehetséges eseteként említett közjogi személyek is lehetnek ilyen védjegyek jogosultjai és gyakorolhatják az őket a 207/2009 rendelet 56. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja alapján megillető jogokat. Nem található viszont semmiféle olyan utalás, miszerint ugyanezen rendelet 56. cikke (1) bekezdésének a) pontját, amely az említett rendelet 5. cikkétől eltérően csupán „bármely természetes vagy jogi személyt" említ, úgy kellene értelmezni, hogy az nem foglalja magában a közjogi személyeket. Ugyanis a megszűnés-megállapítási és törlési okokra, különösen a 207/2009 rendelet 52. cikke szerinti feltétlen törlési okokra bárki hivatkozhat, függetlenül attól, hogy magánjogi vagy közjogi személy, ami miatt ugyanezen rendelet 56. cikke (1) bekezdése a) pontjának utolsó fordulata csupán annyit követel meg, hogy az említett személy „saját nevében perelhet és perelhető". Ennélfogva, a felperes állításával ellentétben, a közjogi személyek kifejezett említésének hiánya a 207/2009 rendelet 56. cikke (1) bekezdésének a) pontjában nem értelmezhető úgy, hogy arra irányulna, hogy kizárja őket e rendelkezés alkalmazási köréből.

20 Következésképpen a fellebbezési nagytanács nem sértette meg a 207/2009 rendelet 5. és 56. cikkét annak megállapításával, hogy a beavatkozó félnek joga volt törlési kérelmet előterjeszteni a vitatott védjeggyel szemben.

21 Az első jogalapot tehát el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának, valamint 12. és 52. cikkének megsértésére, illetve téves alkalmazására alapított, második jogalapról

22 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési nagytanács, annak megállapításával, hogy a vitatott védjegy az érintett közönség által ismert helyre vonatkozó földrajzi származásra utaló jelzés, amely a szóban forgó szolgáltatások földrajzi származásáról és nem azok kereskedelmi származásáról tájékoztat, megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontját, valamint 12. és 52. cikkét.

23 Szerinte az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja csak olyan esetekben tiltja a földrajzi származásra utaló jelzés védjegyként történő lajstromozását, ha a megjelölés olyan földrajzi helyet jelöl, amely a lajstromozás idején kapcsolatot mutat vagy a jövőben kapcsolatot mutathat a jelölt árukkal

vagy szolgáltatásokkal, nem olyan esetekben, amikor olyan helyet jelöl, ahol a szolgáltatásokat nyújtják, hiszen „földrajzi származást” említ. Ezenfelül, az áruktól eltérően a szolgáltatások általában nem rendelkeznek olyan jellemzőkkel, amelyek kifejezetten arra a területre lennének jellemzőek, ahol azokat nyújtják vagy ahol az azokat nyújtó vállalkozás székhelye található. Ily módon az egyedüli tényezők, amelyek a szolgáltatásokat jellemezhetik, azok a tényezők, hogy például milyen módon nyújtják azokat, vagy hogy hogyan minősíthető az azokat nyújtó szolgáltató, semmint azok földrajzi származása, kivéve valamely meghatározott régió „tipikus” szolgáltatásait. Mivel a szolgáltatást nyújtó vállalkozás székhelye vagy a szolgáltatásnyújtás helye esetről esetre változhat, így e tényezők nem képezhetnek a szolgáltatás és a terület között elválaszthatatlan kapcsolatot. Végül, a szolgáltatás és valamely földrajzi hely közötti gondolati képzettársítás valószínűségének a védjegy lajstromozása idején kell fennállnia, amelyet a beavatkozó fél nem bizonyított.

24 Ezenfelül, a felperes szerint a fellebbezési nagytanács figyelmen kívül hagyta a 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontját, amely harmadik személyek számára lehetővé teszi a „suedtirol” kifejezés cégnév részeként történő használatát a vitatott védjegy lajstromozása ellenére is. E rendelkezés ugyanis annak biztosítására szolgál, hogy a földrajzi származásra utaló jelzések az üzleti életben továbbra is mindenki számára elérhetők maradjanak.

25 Az EUIPO és a beavatkozó fél úgy véli, hogy e kifogások alaptalanok.

26 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhetnek védjegyoltalomban „az olyan megjelölések, amelyek kizárólag olyan jelekből vagy adatokból [helyesen: megjelölésekből vagy jelzésekből] állnak, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”.

27 Továbbá, ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak [az Unió] egy részében áll fenn”.

28 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében „[az európai uniós] védjegyet [az EUIPO-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha a védjegy lajstromozására a 7. cikkben foglalt rendelkezések megsértésével került sor […]”.

29 Az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azt az általános célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben foglalt áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró megjelöléseket vagy jelzéseket mindenki szabadon használhassa. E rendelkezés alapján ezért nem lehet az ilyen megjelöléseket vagy jelzéseket egyetlen vállalkozás számára fenntartani csak azért, mert azokat védjegyként lajstromozták [lásd: 2003. október 15-i Nordmilch kontra OHIM (OLDENBURGER) ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

30 Ami közelebbről azokat a megjelöléseket és jelzéseket illeti, amelyek a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő szolgáltatáskategóriák földrajzi származásának jelölésére szolgálhatnak, különösen a földrajzi nevek esetén, ezek rendelkezésre állásának fenntartása közérdek, nevezetesen azon képességükből adódóan, hogy adott esetben nem csupán az érintett áru- vagy szolgáltatási kategóriák minőségéről vagy egyéb jellemzőiről tájékoztatnak, de különbözőképpen befolyásolhatják is a fogyasztók preferenciáit, például azzal, hogy az árukat vagy a szolgáltatásokat pozitív érzelmek keltésére alkalmas helyhez kapcsolják [lásd ebben az értelemben: 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 26. pont; 2013. szeptember 13-i Fürstlich Castell’sches Domänenamt kontra OHIM – Castel Frères (CASTEL) ítélet, T-320/10, nem tették közzé, EU:T:2013:424, 43. pont].

31 Ezen ítélkezési gyakorlat, a felperes állításaival ellentétben, a szolgáltatásokra is alkalmazandó [lásd ebben az értelemben: 2005. június 7-i Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft kontra OHIM (MunichFinancialServices) ítélet, T-316/03, EU:T:2005:201, 32. pont].

32 Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy nem részesülhetnek védjegyoltalomban a földrajzi nevek, egyrészt amennyiben meghatározott, az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória tekintetében már jó hírnévnek örvendő vagy ismert földrajzi helyeket jelölnek, és ennélfogva az érintett közönség körében azzal kapcsolatot mutatnak, másrészt a vállalkozások által használható földrajzi nevek, amelyeket ezek számára ugyancsak hozzáférhetővé kell tenni az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória földrajzi származására utaló jelzésekként [lásd ebben az értelemben: 2003. október 15-i OLDENBURGER-ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. január 15-i MEM kontra OHIM (MONACO) ítélet, T-197/13, EU:T:2015:16, 48. pont].

33 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az uniós jogalkotó a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjától való eltérésként lehetővé tette azt, hogy a földrajzi származás feltüntetésére alkalmas megjelöléseket együttes védjegyként az említett rendelet 66. cikkének (2) bekezdése alapján, illetőleg bizonyos áruk tekintetében, amennyiben azok megfelelnek a szükséges feltételeknek, földrajzi jelzésként vagy eredetmegjelölésként a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 208., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.) rendelkezései alapján lajstromoztatni lehessen (2003. október 15-i OLDENBURGER-ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 32. pont).

34 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja főszabály szerint nem tiltja az olyan földrajzi nevek lajstromozását, amelyek az érintett közönség körében ismeretlenek vagy legalábbis földrajzi hely megjelöléseként ismeretlenek, vagy amelyek vonatkozásában az általuk jelölt hely jellemzőiből adódóan nem valószínűsíthető, hogy az érdekelt közönség azt hinné, hogy az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória arról a helyről származik (lásd ebben az értelemben: 2003. október 15-i OLDENBURGER-ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. január 15-i MONACO-ítélet, T-197/13, EU:T:2015:16, 49. pont).

35 Valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások, másrészről annak az érintett közönség általi értelmezése szempontjából lehet csak értékelni (2003. október 15-i OLDENBURGER-ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 34. pont).

36 Először is, ami az érintett közönséget illeti, a fellebbezési nagytanács által adott, a megtámadott határozat 36–42. pontjában kifejtett meghatározást jóvá kell hagyni. Egyrészt ugyanis a vitatott védjegy a SUEDTIROL szómegjelölés, amelyet az olasz közönség és az Unió németül értő közönsége megért. A „suedtirol” kifejezés és a német „südtirol” szó, melyeket a dél-tiroli régió azonosítására használnak, egyenértékű kifejezések, amelyek közül az elsőben a német ábécé „ü” betűjét egy kettőshangzó (diftongus) helyettesíti. Másrészt, a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások közül egyesek – nevezetesen a kereskedelmi ügyletek, a kereskedelmi adminisztráció, az irodai munkák, a tudományos és technológiai szolgáltatások, az iparelemzési és -kutatási szolgáltatások, a számítógépek és szoftverek tervezése és fejlesztése, valamint a jogi szolgáltatások – az összes gazdasági szektorban működő vállalkozás részére nyújthatók, és e kör szakértelemmel rendelkező fogyasztói körnek tekinthető. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy bár elképzelhető, hogy e szolgáltatásokat egyéni vállalkozók is igénybe veszik, ez utóbbiakat szintén szakembereknek, és így szintén a szakértelemmel rendelkező fogyasztói kör részét képezőknek kell tekinteni. Ami a jogi szolgáltatásokat (42. osztály), valamint az áruk csomagolását és raktározását (39. osztály) illeti, e szolgáltatásokat az átlagos fogyasztók és a szakértelemmel rendelkező fogyasztók is igénybe vehetik. Az érintett közönség legnagyobb részét tehát egy körültekintőbb közönség képezi.

37 E tekintetben a Törvényszék korábban már kimondta, hogy ahhoz, hogy valamely megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) vagy c) pontjában foglalt tilalom hatálya alá essen, elegendő, ha a célközönség egy része tekintetében akár egyetlen kizáró ok fennáll, és nem szükséges e tekintetben azt vizsgálni, hogy az érintett közönség részét képező többi fogyasztó is ismeri-e az említett megjelölést [lásd: 2015. november 25-i bd breyton-design kontra OHIM (RACE GTP) ítélet, T-520/14, nem tették közzé, EU:T:2015:884, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

38 A fellebbezési nagytanács tehát helyesen állapította meg azt, hogy a figyelembe veendő érintett közönséget a németül értő olasz és uniós közönség, valamint Olaszország olaszul beszélő közönsége alkotja, amelynek figyelmi szintje az átlagosnál magasabbnak mondható.

39 Másodszor, a fenti 26–35. pontban említett megfontolásokra figyelemmel, a vitatott védjegy 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett leíró jellegének értékelésénél egyrészt meg kell határozni, hogy a vitatott védjegyet vagy annak részét képező földrajzi nevet az érintett közönség ilyenként fogja-e fel, másrészt pedig, hogy e földrajzi név a lajstromozás idején az érintett közönség szemszögéből nézve kapcsolatot mutat-e a bejelentett szolgáltatásokkal vagy e kapcsolat létrejötte a jövőre nézve valószínűsíthető-e.

40 Márpedig, amint arra a fellebbezési nagytanács a megtámadott határozat 15–19. pontjában, valamint 43. és 44. pontjában helyesen rámutat, a „Südtirol” német szóval egyenértékű „Suedtirol” kifejezést az érintett közönség úgy fogja fel, mint a dél-tiroli régióra utaló földrajzi származás jelölését, amely régió – földrajzi elhelyezkedése, autonóm jogállása, sajátos nyelvi helyzete és gazdasági jelentősége okán – már a vitatott védjegy bejelentését megelőzően is régóta ismert volt. A fellebbezési nagytanácshoz hasonlóan a Törvényszék úgy véli, hogy e tényezők közismert tényt képeznek, vagyis arról bárkinek tudomása lehet, illetve az általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető [2004. június 22-i Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – DaimlerChrysler (PICARO) ítélet, T-185/02, EU:T:2004:189, 29. pont]), és e körülmény már jóval az említett kérelem benyújtását megelőzően is fennállt.

41 Másodszor, ami a földrajzi név és a jelölt szolgáltatások közötti kapcsolatra vonatkozó feltételt illeti, azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési nagytanács szintén helyesen emelte ki, többek között a megtámadott határozat 19. pontjában, hogy a dél-tiroli régiót már hosszú ideje olyan régiónak tekintik, amely prosperál, és dinamikus gazdasággal rendelkezik, amint az a fenti 40. pontban ismertetésre került. A Törvényszék úgy véli, hogy az a körülmény, hogy a dél-tiroli régió gazdaságilag fejlett régió, amely dinamikus gazdasággal rendelkezik, szintén közismert jellegű tény. Ezenfelül, amint arra a fellebbezési nagytanács a megtámadott határozat 50. pontjában helyesen rámutat, az is bizonyításra került, hogy olyan szolgáltatásokat, mint a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozók, főszabály szerint minden gazdaságilag jelentősebb régióban kínálnak. Egyébként, ezen értékelés megdöntésére nem alkalmasak a felperes által a jelen keresetben megfogalmazott általános kritikai észrevételek sem, amelyek nincsenek bizonyítékokkal alátámasztva.

42 Egyebekben nem vitás, hogy az érintett közönség a vitatott védjegyet olyanként foghatja fel, mint az említett szolgáltatások valamely különleges jellemzőjére utalót, például, mint arra a tényre utalót, hogy e szolgáltatások az e régióban működő vállalkozások különleges igényeihez igazodnak, amely régióra sajátos politikai, közigazgatási és nyelvi kontextus jellemző (a megtámadott határozat 51. pontja). Így az ilyen földrajzi származásra utaló jelzés használata az ítélkezési gyakorlat értelmében pozitív gondolatokat, illetve benyomást kelthet az érdekeltek köreiben [lásd ebben az értelemben: 2011. december 15-i Mövenpick kontra OHIM (PASSIONATELY SWISS) ítélet, T-377/09, nem tették közzé, EU:T:2011:753, 44. és 45. pont], illetve a fenti 30. pontban idézett ítélkezési gyakorlat értelmében pozitív érzelmeket válthat ki, amikor azt a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások nyújtásával kapcsolatban használják.

43 Ebből következik, hogy a vitatott védjegyet az érintett közönség nem csupán egy olyan földrajzi régióra történő utalásként fogja majd fel, amely pozitív érzelmeket kelt, hanem – tekintettel e régió prosperálására és gazdaságának dinamikus fejlődésére – egy arra utaló jelzésként is, hogy az általa

jelölt szolgáltatások ebből a régióból származnak. Egyébként hozzá kell tenni, hogy a beavatkozó fél a fellebbezési nagytanács előtti eljárásban bizonyította, hogy számos, e régióban letelepedett vállalkozás valóban ugyanolyan jellegű szolgáltatásokat nyújt, mint a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozók (a megtámadott határozat 55. pontja), és a felperesnek nem sikerült a szóban forgó értékelést cáfolnia. Következésképpen, amikor az ilyen szolgáltatásokat a vitatott védjegy neve alatt nyújtják, az érintett közönség ez utóbbit úgy fogja felfogni, mint e szolgáltatások származására utaló jelzést.

44 Ezenfelül, mivel a felperes lényegében azt állítja, hogy a földrajzi név nem alkalmas a szóban forgó szolgáltatások leírására, elegendő arra emlékeztetni, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának célja annak megakadályozása, hogy valamely gazdasági szereplő egy földrajzi származásra utaló jelzést a versenytársai rovására kisajátíthasson. Bár kétségtelen, hogy a fellebbezési nagytanács a védjegybejelentésnek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján történő elutasítása előtt főszabály szerint köteles megvizsgálni a földrajzi származásra utaló jelzésnek a versenytársak szempontjából vett jelentőségét, méghozzá e származás és a bejelentett védjegy árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások közötti kapcsolat megvizsgálásával, az sem kétséges, hogy ettől még e kötelezettség terjedelme több tényezőtől is függhet, mint például a szóban forgó földrajzi származásra utaló jelzés alkalmazási körétől, jóhírétől vagy jellegétől. Annak a valószínűsége ugyanis, hogy egy földrajzi származásra utaló jelzés kihatással lehet a versenyviszonyokra, nagyobb, ha olyan nagyobb régióról van szó, amely az áruk és szolgáltatások széles skálájának minőségét illetően rendelkezik jóhírnévvel, viszont kisebb olyankor, amikor olyan, jól körülhatárolható helyről van szó, amelynek a hírneve csupán az áruk és szolgáltatások egy szűkebb körére korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2011. december 15-i PASSIONATELY SWISS ítélet, T-377/09, nem tették közzé, EU:T:2011:753, 41. pont).

45 A jelen esetben nem vitás, hogy e valószínűséget nagynak kell tekinteni, tekintettel azokra a pozitív érzelmekre, amelyeket a szóban forgó szolgáltatások nyújtásakor a Dél-Tirolra való utalás kiválthat. Az EUIPO-nak a származás és a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások közötti kapcsolat megvizsgálására vonatkozó kötelezettségét ennélfogva enyhébb fokúnak kell tekinteni.

46 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények esetén, amikor a földrajzi származásra utaló jelzés már ismert vagy jóhírnévvel rendelkezik, az EUIPO arra is szorítkozhat, hogy csupán megállapítja e kapcsolat fennállását, és nem kell konkrét vizsgálatot végeznie annak fennállására vonatkozóan (lásd ebben az értelemben: 2011. december 15-i PASSIONATELY SWISS ítélet, T-377/09, nem tették közzé, EU:T:2011:753, 43. pont).

47 Mindenesetre azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési nagytanács a megtámadott határozat 51–56. pontjában elvégezte a földrajzi származásra utaló jelzés és a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások minden egyes kategóriája között esetlegesen fennálló kapcsolat konkrét vizsgálatát, és e vizsgálat nem szenvedett hibában.

48 Egyébként, amint arra a fellebbezési nagytanács a megtámadott határozat 49. pontjában helyesen rámutatott, a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások nem rendelkeznek olyan sajátos jellemzőkkel, amelyek alapján az érintett közönség az említett szolgáltatásokhoz ne a földrajzi származásra utaló jelzést társítaná gondolatban. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a fenti 34. pontban idézett ítélkezési gyakorlat alkalmazásában ellentétes a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjával a szóban forgó földrajzi származásra utaló jelzés védjegyként történő lajstromozása, amely az érintett közönség körében egy földrajzi régió megjelöléseként ismert, ha valószínűsíthető, hogy az érdekelt közönség azt hiheti, hogy az érintett szolgáltatások e régióból származnak (lásd a megtámadott határozat 57. pontját).

49 Az előzőkben kifejtettek egészére figyelemmel azt kell megállapítani, hogy a vitatott védjegyet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésével lajstromozták.

50 E megállapítást nem kérdőjelezik meg a felperes által előterjesztett különböző érvek.

51 Először is, a felperes vitatja azon hely származási szempontként való figyelembevételének jelentőségét, ahol a szolgáltatásokat nyújtják vagy ahol a vállalkozás székhelye található. E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatások kategóriái tekintetében általában meg szoktak jelölni valamely helyet, és azt általában a kérdéses szolgáltatást nyújtó vállalkozás azon székhelyére való utalásként értik, ahonnan e szolgáltatásokat főszabály szerint nyújtják. E földrajzi származásra utaló jelzés esetleges többi jelentése irreleváns, mivel az ítélkezési gyakorlat értelmében elegendő, ha a szóban forgó megjelölés legalább egy lehetséges jelentése leírja az érintett áruk vagy szolgáltatások egy jellemzőjét (lásd analógia útján: 2005. június 7-i MunichFinancialServices ítélet, T-316/03, EU:T:2005:201, 33. pont).

52 Másodszor, a felperes arra hivatkozik, hogy a 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontja elegendő ahhoz, hogy biztosítsa a többek között a földrajzi származásra utaló jelzések rendelkezésre állását az üzleti életben, hiszen megakadályozza, hogy a védjegy jogosultja megtilthassa az említett megjelölések harmadik felek által saját nevük vagy cégnevük részeként, illetve üzleti tájékoztatás céljából történő használatát.

53 A 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontja úgy rendelkezik, hogy „[az európai uniós] védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenysége körében használja […] az áru vagy a szolgáltatás fajtájára, minőségére, mennyiségére, rendeltetésére, értékére, földrajzi eredetére, előállítási, illetve teljesítési idejére vagy egyéb jellemzőjére vonatkozó jelzést”.

54 Kétségtelen, hogy e rendelkezés célja a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjával összefüggésben – különösen azon védjegyeket illetően, amelyek nem esnek e rendelkezés hatálya alá, amiatt, mert nem kizárólag leíró jellegűek –, hogy lehetővé tegye többek között azt, hogy a földrajzi származásra utaló jelzés használata, amely egyébként általában valamely összetett védjegy részét képezi, ne essen olyan tilalom alá, amelyre az ilyen védjegy jogosultja az említett rendelet 9. cikke alapján hivatkozhat, amikor e megjelölés használata az adott ágazatban vagy üzletágban megfelel a tisztességes használat követelményeinek (lásd: 2003. október 15-i OLDENBURGER-ítélet, T-295/01, EU:T:2003:267, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények esetén a Bíróság korábban már kifejezetten kimondta, hogy a fenti 30. pontban említett azon ítélkezési elvnek – amely a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjának alapját képező általános érdekkel kapcsolatos és amelyet az említett rendelet 66. cikkének (2) bekezdésében szereplő azon lehetőség is alátámaszt, hogy az említett 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjától eltérően az áruk földrajzi származásának jelölésére alkalmas megjelölések vagy jelzések együttes védjegyként lajstromozhatók – nem mond ellent az említett rendelet 12. cikkének b) pontja, amely nem befolyásolja számottevő módon az elsőként említett rendelkezés értelmezését. Ugyanis, a 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontja, amelynek célja többek között az olyan problémák megoldása, amelyek a részben vagy egészben valamely földrajzi névből álló összetett védjegyek esetén merülnek fel, nem biztosítja a harmadik felek részére az ilyen nevek védjegyként történő használatát, csupán azt, hogy azokat leíró jelleggel használni lehessen, nevezetesen földrajzi származásra utaló jelzésként, azzal a feltétellel, ha e használat az adott ágazatban vagy üzletágban megfelel a tisztességes használat követelményeinek (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítélet, C-108/97 és C-109/97, EU:C:1999:230, 26–28. pont).

56 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a földrajzi származásra utaló jelzések rendelkezésre állásának fenntartásához fűződő érdeket, a felperes állításával ellentétben, a 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontjának rendelkezései nem védelmezik kellőképpen. A felperes ezen érvét tehát el kell utasítani.

57 A fentiek egészéből következően a második jogalapot el kell utasítani.

58 Ebből kifolyólag a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

59 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

60 Mivel a felperes pervesztes lett, az EUIPO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően őt kell a költségek viselésére kötelezni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az Internet Consulting GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. július 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások